

SEN, LÁSKA A SMRT

Otevřela oči. Nemohla mít žádné pochybnosti o tom, co se stalo. Vždyť jeho ústa byla pořád ještě přitisknuta na její rty. Ale nevypadala ani seabemín překvapeně, s úsměvem k němu vztáhla ruku, aby jí pomohl vstát. Stáli sami dva, ruku v ruce, a dívali se na sebe. „Prosím za prominutí,“ řekl poručík Raffleton, „bojím se, že jsem vás vyrušil.“

Později si vzpomněl, že na ni v tom zmatku promluvil anglicky. Ona mu však odpověděla francouzsky, a to francouzštinou kuriózní, starodávnou, jakou ještě vzácně najdeme na stránkách staletých misálů. Přeložit její odpověď by dalo moc práce, ale její smysl vyjadřuje asi: Nic se nestalo. Jsem hrozně ráda, že jste přišel.

„Jak jste se sem dostal?“ zeptala se.

„Přiletěl jsem,“ odpověděl. Ještě víc otevřela oči. Ale se zájmem, ne že by mu nevěřila.

„A kde máte křídla?“ zeptala se. A naklonila se stranou, aby mu viděla na záda. Zasmál se. „Támhle,“ odpověděl. Podívala se tím směrem a teprve teď uviděla ta ohromná třpytná křídla, která v měsíčním světle zářila jako stříbro. Vykročila k nim a on šel za ní a vůbec se nepodivil, když si všiml, že vřes se pod tlakem jejích bílých nohou vůbec neprohýbá.

Zastavila se kousek od letadla a on stanul vedle ní. „Je ten pták živý?“ zeptala se. „Obživne, až mu něco pošeptám,“ odvětil. Už před ní nepočítával tak velkou bázeň.

„Tak půjdeme,“ řekla. Zůstal na ni civět. Myslela to naprosto vážně. Má mu vložit ruku do dlaně a odejít s ním. Všechno bylo zřejmě předurčeno. Kam půjde on, tam půjde i ona, tak si zcela jasně představuje svůj další program.

Proti všem přírodním silám, proti svým třiaadvaceti létům, proti rudé krvi, která mu pulzovala v žilách, proti dusnu toho svatojánského měsíčního svitu, jež ho obklopovalo, proti hlasům hvězd, proti démonům poezie, romantiky a mystéria, kteří mu zpívali do uší své čarodějné melodie, proti zázračnému půvabu a úchvatnosti té, co stála vedle něho, proti tomu všemu bojoval velitel letky Raffleton poctivý boj za zdravý rozum.

Slečinkám, které nedostatečně oblečeny chodí spát do vřesu daleko od nejbližšího lidského obydlí, se dobře vychovaní mladí důstojníci letectva Jeho Veličenstva mají vyhýbat. Jsou-li ty dívky navíc tajuplně svůdné a krásné, pak to má působit jako ještě naléhavější výstraha. To děvče se patrně pohádalo s matkou a teď se chce dostat někam pryč. A že ji políbil! No co na tom? Člověk přece není dožitelně připoután ke každé ženské, kterou políbil! Jedině správné by bylo říct jí s nějakým žertíkem sbohem, nastartovat motor a hajdy do Anglie, kde si může dát snídani a koupel.

Nebyl to rovný boj, to člověk zrovna cítí. Chudák školomet rozoumek. A proti němu tišina noci a hudba věků a tlukot srdce. A tak se mu všechny námitky sesuly k nohám, rozpadly se v prach, který rozvál přelétavý závan větru, a on zůstal bezmocný, očarovaný magií jejích očí.

„Kdo jste?“ zeptal se jí.

„Malvína,“ odpověděla. „Já jsem víla.“

*Z povídky Malvína z Bretaně, z angličtiny přeložil J. Z. Novák,
s ilustracemi Jindřicha Ulricha*

Jerome Klapka Jerome [džeroum klepka džeroum] – anglický spisovatel

Farnborough v Hampshiru [fárborou v hempširu]

menhiry – kultovní balvany z prehistorické doby

zenit – nejvyšší bod dráhy vesmírného tělesa (od místa pozorovatele)

mademoiselle [madmazel] – franc. slečna

mon enfant [mon anfán] – franc. mé dítě, ve smyslu laskavého oslovení

etiketa – pravidla společenského chování

gardedáma – dámský doprovod

kuriózní – výjimečný, nebývalý, podivuhodný

misál – kniha modliteb ke mši

mystérium – tajemné, rozumem nevysvětlitelné dění, zážrak

